

Sever Čech je ráj outsiderů

Nedávno zabodoval severskou detektivkou Sestra smrt ze severu Čech, inspirace skandinávskou školou je v ní znát. Jako jedno z témat si vybral skutečný případ rumburské zdravotní sestry, která byla obviněná ze šesti vražd, vláčena médii a následně omilostněna. Pro spisovatele DANIELA PETRA (43) je nicméně literatura „jen“ koníčkem, žíví ho programování ve firmě vyrábějící zubní implantáty. A proč se většina jeho textů odehrává na Šluknovsku, když se nedávno přestěhoval do Prahy, aby restartoval život?

■ Čím Šluknovsko přitahuje autory nejen literární, ale i filmové? Proč je sever v módě a čím je konkrétně pro vás inspirativní?

Je to kraj na okraji, jakoby odstřižený, pořádně neobjevený. Žijí tam hodně svérázní lidé. A mají velmi zajímavé příběhy. Narodil jsem se tam, takže jsem od dětství poslouchal o osudech Němců, kteří odtamtud odešli, tak i příběhy lidí, kteří domy osídlili po nich. Jsou tam úplně odstřižené lokality. To bylo vidět i v seriálu Pustina – dětský domov, v němž se příběh zčásti odehrával, filmaři situovali do zámku Jezeří s výhledem na povrchový důl. Takových míst je tam hned několik. Třeba kolem Prahy jsou městečka a vesnice mnohem upravenější. Na Šluknovsku opravený barák většinou patří Pražákům.

■ Daří se na severu outsiderům?

Podle mě to je jejich ráj (usmívá se). Můžete se tam zašít a nikdo vás nebude hledat ani rušit. I dnes je tam relativně vysoká nezaměstnanost (5,2 %, celorepublikový průměr je 3,5 %, pozn. red.), takže se na vás

místní ani nedívají skrz prsty, když žijete z podpory.

■ Kam si rád zajdete, když si tam chcete odpočinout a načerpat energii?

Mezi Jiříkovem a Šluknovem je kopec Jitrovník, tam kdysi stála rozhledna a hospoda. Teď už tam není nic, ale je odtamtud hezký výhled. Jde se tam přes les,

„Dříve jsem se rád toulal v noci po lese.“

kousek od Černého rybníka jsou hranice do Německa. Je to tam opuštěné. Pamatuju si, že dřív tam pravidelně číhali celníci a odchyťovali pašeráky. Teď už se tam můžete pohybovat, jak chcete, takže to ztratilo kouzlo něčeho zakázaného, ale pořád je to fajn.

■ Chodíte se taky někam bát?

Dřív jsem se rád toulal v noci po lese. Občas jsem tam potkal u silnice sedět tuláka.

Obešel jsem ho velkým obloukem. Nechodil jsem se tam přátelit, ale proto, abych byl sám. Jsem spíš introvert.

■ Jaké jste měl dětství? Taky jste se jako vaše hlavní postava z románu Straka na šibenici rád na půdě přehraboval ve starých věcech?

My jsme opravdu takovou půdu, jako je v té knížce, měli. A já se tam taky rád zašival a hrál si se starými věcmi (usmívá se).

■ Jen jsem tam asi neobjevil lidskou kosturu jako v románu...

To ne, ale věcí tam bylo zajímavých hodně. Táta byl trochu vetešník. A barák, co jsme v něm bydleli, byl po Němcích. Postavil ho německý řemeslník, z jehož syna se stal krutý esesák, velký zvíře, které tam napáchalo hodně zla. Pak odešli, ale ještě před revolucí, když už jsme tam bydleli, tam několikrát přijeli na návštěvu jejich potomci.

■ Jaké to bylo setkání?

Rozpačité. Rodiče neuměli německy. Navíc tehdy byly ty dvě země od sebe hodně oddělené. U hranic, kde teče řeka Spréva, jsem si hrál. Ale za ní jsme nikdy nechodili. Byl to pro nás svět za sklem, který se nás netýkal. Jediný hraniční přechod byl ve Varnsdorfu. Asi patnáct kilometrů od nás. Táta vyprávěl, že ještě v 60. letech tam byly nástražné pastě. Když jste na ně šlápl, vystřelilo to signální světlici. Přitom to byla hranice s NDR, kam by asi ani nikdo neutíkal...

■ Byla v tom domě cítit negativní energie?

Zlo tam určitě nějaké je, být na tohle moc nevěřím, nejsem ezoterik. Mladší brácha ten barák zdědil. Žije tam a vypráví hodně zajímavé historky. Je náměsíčný, občas se prý v noci probudí a je venku v pyžamu. A pravidelně tam potkává vysokého hubeného chlapa, který vždycky stojí na jednom místě a je nápadně podobný tomu esesákovi z rodinné fotky původních majitelů, která tam po nich zbyla. Brácha ho prý vždycky slušně pozdraví a on na něj mlčky hledí. Možná je to duch toho esesáka... Zní to dost šíleně, ale tam je možné všechno (usmívá se).

■ Nezvažuje bratr, že se přestěhuje, nebo je s tím smířený?

Brácha je po tátovi, který k tomu kraji hodně přilnul. Ani on se odtamtud nehne. Naši se rozvedli, když jsem byl v pubertě. Táta se odstěhoval, ale dům si postavil asi dvacet metrů od nás. To je část Jiříkova, která se jmenuje Loučné, německy to byl Wiesenthal. Je to hodně zelený kraj, jsou tam louky a pole, což je v okolí ojedinělé.

▲ Letos spisovatel Daniel Petr vydal detektivku Sestra smrt inspirovanou skutečným případem rumburské zdravotní sestry Věry Marešové (na snímku vpravo), která byla obžalována z šesti vražd. Podle obžaloby pacienty v Lužické nemocnici v Rumburku (vlevo) usmrtila podáním vysoké dávky draslíku do žíly. Dvakrát byla ve vazbě, kde strávila celkem 429 dnů. V roce 2016 ji soud zprostil obžaloby a ministerstvo spravedlnosti ji přiznalo milionové odškodnění. Marešová však požaduje za stíhání a za ztížení společenského uplatnění miliony čtyři.

Ten kraj na severu mi přijde cizí, je pro mě pořád německý.

■ A podle koho vznikla postava nepříliš sympatického otce alkoholika z toho románu?

Je složená z několika postav, které jsem znal z dětství. Má něco třeba z našeho souseda. Za totality nechodil do práce, což bylo za komunistů trestné, zavřeli ho za příživnictví. A po revoluci žádal odškodnění a vydával se za disidenta. Přitom jsme všichni věděli, že je alkoholik a práci se vyhýbá...

■ Co vás naučil váš táta?

Třeba mít vztah ke knížkám. Ale s tátou se vidáme málo. Má svoji rodinu. Stejný byl i děda. Ten taky rodinu přehlížel, spíš se věnoval cizím.

■ Máte s ním nějaké zážitky?

Na nový rok se hromadně chodilo na výlety, které organizoval. Vždycky jsme skončili v hospodě, kde děda hrál moc pěkně

„Na severu jsem neviděl žádnou budoucnost.“

na kytaru. Trochu mě na ni naučil, takže jsem párkrát hrál s ním. Měl vlastní kapelu. Děda byl hrozně hodný a laskavý člověk. Pořád měl dobrou náladu, málokdy se rozčílil, takže ho všichni měli rádi. Pak dostal cukrovku, přišel o nohy a krátce nato umřel. Už nestihl oslavit ani sedmdesátiny. Naučil mě mít vztah k turistice,

do dnes se rád toulám. Nejradši se pohybuju pěšky.

■ Co říká otec na vaše literární počiny?

Řekl mi jen, že se mu to líbilo. Je celkem uzavřený, takže se o tom moc nebavíme. Jsem možná radši, protože někde jsou události, ve kterých se mohl poznat. Měl jsem trochu obavu, aby si nemyslel, že ten táta z románu Straka na šibenici je on (směje se). Naštěstí chápe, že literatura není záznam skutečnosti. Od malička jsem rád četl a on mě v tom podporoval. Ptal se mě, co zrovna čtu, a knížky mi doporučoval. Měl velkou knihovnu, četl hlavně dobrodružnou literaturu. Možná proto jsem teď napsal detektivku místo umělecké prózy. Ale byl to hlavně nápad Mirka Balaštika (šéfredaktor a spolujednatel nakladatelství Host, kde Daniel Petr své knihy vydává, pozn. red.).

■ Pro inspiraci příběhem zdravotní sestřičky, která byla obviněná z šesti vražd a pak omilostněná, jste se rozhodl sám?

Ano. Když jsem hledal téma pro detektivku, tak touto kauzou Rumburk zrovna žil. Je to silný příběh, a navíc nedořečený.

■ Snažil jste se ta bílá místa v případu doplnit? Nebo si myslíte, že se to nestalo, jak jste vyfabuloval? Váš detektiv v knize zjišťuje, že vraždy v Rumburku mají mnohem temnější pozadí a že se vraždilo nejen v nemocnici, ale i v nedaleké vesnici...

Především jsem chtěl napsat dobrý příběh. A jedna dobrá rada zní: „Nekaž příběh pravdou.“ Nepředpokládám, že tak, jak jsem to vyfabuloval, se to mohlo stát doopravdy. Napsal jsem to tak, aby mě samotného to bavilo číst, kdybych byl čtenářem.

▲ Do Prahy odešel, aby svůj život restartoval. „Začal jsem jako skladník v knižním velkoobchodě. Věřil jsem, že se mi v Praze bude psát líp než na severu. Praha je inspirativnější,“ tvrdí Daniel Petr (na snímku s manželkou).

Dolní Poustevna na Šluknovsku. Za totality tu byly vytrhané koleje a ostnatý drát, nyní tudy vede vlakové spojení Děčín - Rumburk přes Německo.

■ **Vidím tam inspiraci i severskou detektivkou. Studoval jste ji? Nebo jste ji měl načtenou ještě předtím, než jste se rozhodl zkusit tento žánr?**

Četl jsem Milénium od Stiega Larssona a moc se mi to nelíbilo. Přišlo mi to moc popisné a rozkecané. Víc se mi líbil Jo Nesbø, třeba jeho román Levhart.

■ **Nepřijde vám, že Nesbø je místy zbytečně krvelačný, že má až obsesi ze zla?**

Pro mě má tento žánr přitažlivost právě v tom, že dokáže podoby zla odhalovat. Zlo přitahuje. Proto jsem do toho šel. Chtěl jsem ukázat jinou podobu zla, protože ono je opravdu vynalézavé. Na Nesbøvi mi trochu vadí, že ten jeho detektiv je permanentně opilý, skoro na umření, a přesto dokáže vyřešit spletitý případ. To mi přijde trochu přehnané. A je to pořád dokola. I když je to úspěšný obchodní model, tak proč ho měnit.

■ **Vidíte, a váš detektiv Václav Rákos mi právě jeho Harryho Hla dost připomíná... Nedokáže se postarat o syna, má problémy s alkoholem a rozpadá se mu vztah. Drsný typ a zároveň bezbranný. Podobnost čistě náhodná?**

(Směje se) Myslím, že všichni detektivové jsou si podobní. Jednoznačně charakterní policista by asi málokoho bavil. Svrázný vyšetřovatel je jeden ze znaků žánru. Kdyby si k němu čtenář nevytvořil vztah, příběh by se mu četl hůř. Chtěl jsem, aby to nebyl úplný loser, ale aspoň trochu sympaták. Snaží se dát si život do pořádku. Přijde mi, že právě třeba Harry Hole se až příliš lituje. Tím mně šel trochu na nervy. Můj Rákos je větší chlapák.

■ **Kdo by ho měl hrát, až vám knihu zfilmují?**

Jeho fyzický vzhled má skutečný předobraz - šéfa výroby od nás z firmy: černé kudrnaté vlasy, bezbranné oči, důlek v bradě. A je

„Mám teď trochu tvůrčí krizi. Potřebuji impulz.“

taky hodně svérázný. Trošku jsem si z něj vystřelil. On taky rád čte, tak se tam asi pozná (usmívá se). Podle fyziognomie by se na něj asi nejvíce hodil Ondřej Vetchý.

■ **Plánujete volně pokračování. Už píšete?**

Mám teď trochu tvůrčí krizi. Pochybuji, jestli chci pokračovat v detektivkách. Potřeboval bych impulz, že se čtenářům knížka líbila. Mám ohlasy, že ten příběh některým čtenářům přijde překombinovaný,

hlavně ze začátku, kde je hodně odboček. Přitom jsme to v rámci redakční práce už hodně osekali. Vyškrtal jsem některé postavy a dějové linky. Ale nechtěl jsem napsat prvoplánový jednoduchý příběh, ve kterém to půjde pořád dopředu, jako když jedete po dálnici. Cítil jsem na náročnější čtenáře.

■ **Co vám ještě čtenáři píší?**

Ozývají se mi lidi z Rumburku a Jiřikova, které jsem poznal v dětství, a hodně dlouho jsme se neviděli. Třeba bývalí spolužáci ze školy. To je příjemné. Ještě, než knížka vyšla, měl jsem od lidí z vydavatelství hodně dobré ohlasy. Teď mi ty komentáře a recenze přijdou spíš rozpačité. Radši se v tom nevrátím, protože jsem přece jen citlivý člověk, jak jste říkal (usmívá se). U některých komentářů jsem si vzpomněl na větu, kterou pronesla operní pěvkyně Dagmar Pecková: „Co někteří kritici napíší, dokázala bych vyzvracet za deset minut. Ale chtěla bych je vidět, kdyby si měli stoupnout na pódium.“ Ale stejně to ve mně trochu hlodá...

■ **Studoval jste český jazyk a historii, ale vysokou školu jste nedokončil. Myslíte, že vás to hendikepuje?**

Myslím, že naopak. Kdybych to dostudoval, pravděpodobně bych dodnes zůstal v Rumburku, učil bych tam teď na zdravotní škole a asi těžko bych byl šťastný. Teď tam berou skoro všechny, kdo se tam hlásí. A podle toho vypadá zájem studentů. Zažil jsem ještě období, kdy to bylo jinak. Holky se učily, protože je to bavilo.

■ **Učil jste dceru obžalované zdravotní sestřičky. Jak na ni vzpomínáte?**

Hrozně fajn holka. Jsem moc rád, že její maminka Věra Marešová nakonec odešla od soudu s odškodněním. Ona i její dcera si kvů-

li tomu případu musely projít peklem. Nerad bych jim tou knihou nějak jít rány. Proto jsme s nakladatelstvím Host řešili, jestli nemám tu postavu vyškrtnout. Ale shodli jsme se, že ten její příběh v knize není hlavní...

■ **Navíc jste ji vykreslil v dobrém světle, jako bezbrannou oběť. Představoval jste si při psaní, jaké to je, když nevinného obviní z šesti vražd a hrozí mu doživotí?**

Snažil jsem se o to, ale jde to opravdu těžko. Obviní vás na základě hodně vachrlatých nepřímých důkazů, v té nemocnici zrovna probíhal mocenský boj. Ředitel nemocnice, který tam našťestí už není, byl dost drsný člověk, měl problémy s městskou policií. Byl tam boj mezi ním, kolegy a radnicí, a ta zdravotní sestra se do toho připletla a semlelo ji to. Měla prostě smůlu, že byla ve špatný čas na špatném místě.

■ **Vraťme se do Šluknovska. Prožil jste tam šťastné dětství? Nebo jste byl taky outsider?**

V dětství určitě ne, měl jsem hodně kamarádů. Narodil jsem se v 70. letech, to byl Husákův baby-boom. V Loučkách, kde jsme žili, bylo hodně dětí, patřil jsem do party. Dělali jsme spoustu kravin. Třeba jsme rádi pálili louky. To tenkrát ještě nebylo zakázané. Sousedovi jsme málem podpálili barák, přijeli hasiči a on za námi běžel s lopatou, kterou nám hrozil. Jednou jsme málem vykojčili vlak. Pokládali jsme na koleje různé předměty, začali jsme mincemi a obdivovali, jak se to pěkně rozplácne. Postupně jsme zkoušeli větší a větší věci, a když jsme tam položili blatník od motorky, vlak zastavil. A za hodinu u nás zvonili policajti. Ležel jsem schovaný pod postelí. Ale stejně na mě došlo. Dostal jsem výprask. Táta nás řezal, asi to jinak nešlo.

■ **Co ve škole?**

Průserář byl mladší bratr. Mně leccos ve škole šlo celkem samo, hlavně čeština a dějepis. Zato přírodovědné předměty byly katastrofa. A dlouho jsem nebyl schopný naučit se malou násobilku. Na gymnáziu jsem měl mladého učitele češtiny, byl ještě plný elánu, ten mě v zájmu o literaturu taky hodně podporoval. Tenkrát mě zajímala renesance. V první slohové práci, která měla být ve formě dopisu, jsem napsal Simone-tte Vespucciové, což byla italská šlechtična a taky velká kráská, která inspirovala řadu renesančních umělců. Třeba Sandro Botticellimu seděla modelem. Zemřela velmi mladá na tuberkulózu. Od té doby jsem to měl u češtináře dobré.

■ **Po kom jste zdědil literární vlohy?**

Nevím, táta i brácha jsou klempíři, jejich svět jsou střechy. Teda táta už je v důchodu... V rodině žádného spisovatele nemáme. Jsem asi genetický omyl (směje se).

■ **Kolik se prodalo vašich knih?**

Číslo se dozvím vždy až na začátku roku, kdy mi pravidelně chodí vyúčtování. Radši to neřeším...

■ **Předpokládám, že psaní je pro vás spíš koníček, že vás neživí...**

V Česku se literaturou moc lidí neživí. A ti, co ano, tak hodně špatně. Pokud nejste Michal Viewegh... A ani tomu už tak nejde. Časy, kdy se prodalo sto tisíc výtisků, jsou

„Málem jsme podpálili barák a vykojčili vlak.“

nenávratně pryč. Nabídka je hodně široká, lidi se v ní nestačí orientovat, natož aby to stíhali číst. Takže je to pro mě opravdu jen koníček. Řadu let pracuji v české rodinné firmě, která vyvíjí a vyrábí zubní implantáty. Je to jednička na českém trhu. Dělá tam projektového manažera, programuji, vyvíjím aplikace pro výrobu.

■ **Přitom jste říkal, že vám matematika moc nešla...**

Programování je ale svým způsobem taky literatura, musíte vyvinout jazyk. Možná i to mi pomáhá při psaní, protože program musí mít pevnou strukturu. Když uděláte sebemenší chybu, tak to nefunguje.

■ **Jenže počítačový jazyk je racionální záležitost bez emocí...**

▼ **Román Straka na šibenici z roku 2015, za kterou byl Daniel Petr nominován na Magnesii Literu a Cenu Josefa Škvoreckého.**

Těch emocí je tam dost. Když něco nefunguje, bouchám hlavou o klávesnici (směje se).

■ **To děláte, i když se vám zpěčuje román?**

Někdy. Ale radši si dál píl lahve vína, abych se uklidnil. Funguje to. Ale nerad bych dopadl jako americký spisovatel Stephen King, který když psal román Cujo, byl prý permanentně opilý, takže ani nevěděl, jak příběh o bernardýnovi, který terorizoval celé město, vlastně napsal.

■ **Kdy jste šťastný v práci a kdy při psaní?**

Mám rád tu fázi psaní, když už je příběh rozjetý a žije si trochu vlastním životem, jen ho usměrňuju. A v práci? To je práce, tam nechodím proto, abych byl šťastný. Ale baví mě. Mám dobrého nadřízeného, což je spolujatel firmy. Důvěruje mi, takže mi dal volnost a práci si plánuju víceméně sám. Nerad čekám, až mi někdo řekne, co mám dělat. Pracuju a vymyslím věci sám od sebe. Jsem tam deset let. Takhle dlouho jsem nikde nevydržel, ani v manželství (směje se).

■ **To je taky jeden z důvodů vašeho odchodu ze Šluknovska?**

Ano. Když nám manželství zkrachovalo, už mě tam nic nedrželo. Do Prahy jsem odešel proto, abych začal znovu, úplně od nuly. Začal jsem jako skladník v knižním velkoobchodě. Věřil jsem, že se mi v Praze bude psát líp než na severu. Praha je inspirovatější.

Zámek Jezeří. Stojí zhruba dvanáct kilometrů od Litvínova. Zahrál si třeba i v seriálu Pustina. Sever v současné době táhne literáty i filmaře.

■ **Ale na severu jste měl asi zase víc klidu, ne?**

Klid vždycky není úplně dobrý. Člověk má tendenci zahánvat a pak je to vidět i v textech. Ty bývají hodně introvertní. Patřím k lidem, kteří nejlepší výkony podávají, když jsou trochu ve stresu. A v něm jsem v Praze skoro pořád. Z práce přijdu kolem šesté, věnuji se ročnímu synovi, pak padnu do postele a hned spím. Současná manželka mě za detektivku pochválila. Přišlo jí to napínavé. To mě potěšilo. Předchozí knihu Straka na šibenici nedočtena. Asi jí to nebalilo. Radši jsem se neptal. Nechci ji nutit, aby to dočetla jen proto, že jsem to napsal.

■ **Ten příběh mi místy přijde až moc bizarní. Ale souhlasím s vaším závěrem, že když se nepovede vztah otec – syn, projeví se to i v dalších vztazích. Toho se nebojíte?**

To už je popsáno v Bibli. Bůh trestá syny za hříchy otce. Tak to opravdu funguje. Když máte špatný vztah k otci, negativně to ovlivňuje váš život.

■ **Jste v něčem po otci?**

Ve spoustě věcí, to jsem si musel přiznat. Ale radši to nebudu říkat (směje se).

■ **Říkal jste, že děda ani otec se až tak nestarali o svou rodinu. Jak to máte vy?**

Táta se staral o rodinu skvěle, než se naši rozvedli. Byl to výborný táta, ale pak se od nás odstříhнул. Má novou rodinu, o tu se stará, o tu původní moc nemá zájem. U dědy to bylo podobné, on se rozešel s babičkou, když byl táta ještě hodně malý. V tomhle po nich nejsem. Možná je to reakce, že nechci dělat stejné chyby... Proto se snažím mít hezký vztah i s dcerou z prvního manželství.

▲ **Odsun německého obyvatelstva z českého pohraničí. „Ten kraj na severu mi přijde cizí, je pro mě pořád německý. To není můj kraj, moje historie,“ tvrdí Daniel Petr.**

■ **Čtete dceri?**

Čteme, ona má taky ráda strašidelné příběhy. Chodí do školy v Německu, takže čte spíš v němčině. Moje bývalá žena v Německu vystudovala a pracuje tam. Kdykoli můžu, tak se s dcerou vidím.

„Táta byl skvělý, ale pak se od nás odstříhl.“

Většinou o víkendech, přes týden chodí do školy. I s bývalou ženou máme, myslím, dobrý vztah. O to jsem se taky hodně snažil, protože mí rodiče spolu po rozvodu nikdy nepromluvili. Přitom bydlí v jednom městě.

■ **Vy jste dal přednost Praze. Čím vás přesvědčila, abyste tu zůstal?**

Takovou práci, jako mám teď, bych na severu nikdy nesehnal. Je tady víc příležitostí na kulturní vyžití. Na Praze mi vyhovuje

napětí, které mě udržuje ve střehu. Tady nehrozí, že bych shnil. To bych musel žít sám v garsonce někde na Jižním Městě. Vyhovuje mi i ta anonymita. I když je kolem mě hodně lidí, málokdo mě pozná, nikdo na mě nekouká. Jiříkov má kolem tří tisíc obyvatel, ale všichni se tam znají. Mám vztah k historii a v Praze je cítit na každém kroku. Na severu v pohraničí je taky cítit, ale ta mi je cizí, to je historie Němců, kteří tam přišli ve 13. století a byli tam do roku 1945. Ale je fakt, že některé ty příhody odtamtud jsou až neuvěřitelné...

■ **Která historka vám přijde pozoruhodná?**

Snad mi to brácha odpustí – je už rok doma, několik měsíců rehabilituje v Kladně. Na začátku loňského jara šel z hospody, prý měl jenom tři piva, a v Jiříkově na přechodu kolejí si zlomil obě nohy v kotníku. Byla to taková bolest, že upadl do bezvědomí. Vlaky už tam naštěstí jezdí jen dvakrát denně... Po probuzení se plazil domů, ale nemohl po cestě, protože na ní je šterk. Tak se vydal k sousedce, což je asi 150 metrů. Trvalo mu to několik hodin, bylo pod nulou! Před dveřmi sousedčina domu jsou dva žulové schody, na které potřeboval vylézt, aby zazvonil, jenže se nemohl postavit na nohy, tak řval a pískal, ale nikdo ho neslyšel. Když sousedka konečně otevřela, byl už silně podchlazený... To je příznačná historka pro ten kraj. Jdete z hospody, zlomíte si obě nohy a málem umrznete.

■ **Připomíná mi to scénu z vaší detektivky Sestra smrt, taky se tam jedna postava dlouho plazí v závějích.**

Ale to jsem napsal ještě předtím, než se to bráchovi stalo. Doufám, že jsem to nepřivolal.

Milan Eisenhammer

Polorozpadlé stavení v Rumburku. „Opravený barák na Šluknovsku? Ten většinou patří Pražákům a slouží jako chalupa,“ říká Daniel Petr.